

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 41
Σεπτεμβρης 81
20 Δρχ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΑΛΛΑΓΗ **Τι**
πραγματικά
ΑΛΛΑΓΗ **δ' αλλαξει**
στις 18 Οκτωβρη;

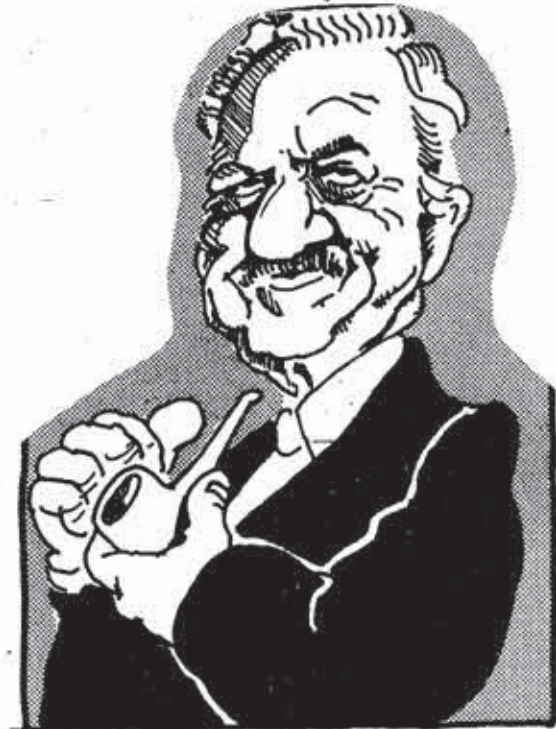
ΕΜΕΙΣ ΣΑΣ
ΧΑΡΙΣΑΜΕ ΤΟ
ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΖΕΙΤΕ
ΑΠΟ ΤΟ '74



ΤΟ ΠΑΣΟΚ
ΔΕΝ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΤΑ



ΘΑΥΜΑΤΑ
ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΚΚΕ





Ξαναβρισκόμαστε μπροστά σε ένα ανέβασμα της δύναμης των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στην Ευρώπη. Στην Γαλλία το Σ.Κ. έκανε αυτό δύναμη κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα μπορεί να βρεθεί κι αυτό στην ίδια θέση, στην Αγγλία το Εργατικό Κόμμα κερδίζει τις επαναληπτικές βουλευτικές και δημοτικές εκλογές, ενώ δυναμώνει εσωτερικά ή αριστερά του τάση με ηγέτη τον Μπέν. Στην Πορτογαλία το κόμμα του Σαυάρες ξαναποκτάει την χαμένη δύναμή του, ενώ ταυτόχρονα αδυνατίζει η κυβερνητική δεξιά συμμαχία. Στην Ισπανία περιμένουν όλοι ότι στις επόμενες εκλογές πρώτο κόμμα θα έρθει το Σοσιαλιστικό.

Το κοινό πλαίσιο για όλες τις χώρες τις Ευρώπης όπου συμβαίνουν αυτές οι πολιτικές εξελίξεις είναι η ένταση της οικονομικής κρίσης κι η κάμψη του εργατικού κινήματος. Η οικονομική κρίση είναι αυτή που σπρώχνει τμήματα της άστικής τάξης να αποζητήσουν την οικονομική διαχείριση των σοσιαλδημοκρατών που υποσχεθούνται έλεγχο και συγκεντρικό τρόπο ξεπεράσματος της κρίσης (μεγαλύτερη παρέμβαση του κράτους στην οικονομία, συνεργασία με τα συνδικάτα κ.α.).

Ταυτόχρονα η εργατική τάξη χτυπημένη από την κρίση και προδομένη από τα συνδικάτα της, ψάχνει κι αυτή την "ρεαλιστική" πολιτική λύση στα καθημερινά της προβλήματα.

Εάν όμως αυτό το πλαίσιο εξηγεϊ το δυνάμωμα των σοσιαλιστών στην Ευρώπη, από μόνο του δεν είναι αρκετό να εξηγήσει και το πώς σε μερικές χώρες τα ΣΚ μπορούν να σχηματίσουν κυβέρνηση, πώς δηλαδή αποκτούν την εμπιστοσύνη ή ανοχή καπιταλιστών και κράτους για να έρθουν στην εξουσία. Οι προηγούμενοι λόγοι δεν οδηγούν γραμμικά σε μία τέτοια εξέλιξη. Αυτή αντίθετα εξαρτάται αρκετά από τις συγκεκριμένες συνθήκες κάθε χώρας, που από την μία προσδιορίζουν την διαμόρφωση του συγκεκριμένου σοσιαλιστικού κόμματος και από την άλλη τις μεταβολές που μέσα στα πλαίσια οικονομικής κρίσης περνάνε οι πολιτικοί και ταξικοί σχηματισμοί αυτής της χώρας (κόμματα, συνδικάτα).

Μόνο έτσι συγκεκριμένα μπορούμε να δούμε και την νίκη του γαλλικού ΣΚ που ενώ το '60 ήταν οσιαστικά διαλυμένο το '81 πήρε το 40% και έκανε κυβέρνηση.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ ΤΟΥ Σ.Κ.

Το ΣΚ της Γαλλίας είχε τη τύχη να διαλυθεί και να ξαναεμφανιστεί "άνανεωμένο" περίπου δέκα χρόνια αργότερα. Πολλά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα θα ζήσουν αυτήν την τύχη γιατί έτσι το καινούργιο πάει να είναι υπεύθυνο για το παρελθόν του. Και το παλιό σοσιαλιστικό κόμμα είχε "κάποιο" παρελθόν: Βασί-

κος υποστηρικτής του Γαλλικού Ίμπεριαλισμού υποστήριζε την επέμβαση του γαλλικού στρατού στην Αλγερία, και βασικός προπαγανδιστής της μεγάλης Γαλλίας, στηρίζει την άνοδο του Ντε Γκώλ στην εξουσία. Μετά απ'αυτό τα μισά του μέλη προσχώρησαν στους γκαλικούς και τα άλλα στο κομμουνιστικό κόμμα. Όσοι έμειναν πιστοί στα "σοσιαλιστικά" ιδεώδη εφτιαξαν διάφορους δμίλους. Έτσι, ρίχνοντας λήθη στο παρελθόν, ξαναπαρουσιάστηκε το 1971 σε συσπείρωση των διάφορων όμιλων και φέσδων που μέχρι τότε λειτουργούσαν ανεξάρτητα. Την αρχηγία του νέου κόμματος ανέλαβε ο Μιττεράν που ένωσάμενη την ανανέωση με το ότι ο ίδιος δεν ήταν ποτέ πλιό πριν μέλος του σοσιαλιστικού κόμματος.

Στην Γαλλία του '70, ήταν δύσκολο να ξεχάσει κανείς το '68. Και το σοσιαλιστικό κόμμα ανταποκρίθηκε πετυχημένα σ'αυτήν την πρόκληση. Απευθύνθηκε άμεσα στον αριστερό χώρο, είτε των ρεφορμιστών είτε της επαναστατικής αριστεράς και προσπάθησε να αναπτυχθεί απ'αυτόν. Ταυτόχρονα επιδίωξε να αποκατάσσει μια μόνιμη συνεργασία με το ίδιο το ΚΚ, και μία ανοιχτή σχέση με τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς. Με άλλες οργανώσεις όπως το PSU (1) απόχτησε μία πιο στενή συνεργασία και σε άλλες δάνεισε το "βάρος" της υποστήριξης του, όταν αυτές χτυπήθηκαν από το κράτος που προσπάθησε να τις βγάλει εκτός νόμου (2). Η συνεργασία με το ΚΚ (πολύ πιο δυνατό εκείνη την περίοδο από το σοσιαλιστικό), κατάληξε στην δημιουργία του Κοινού Προγράμματος.

Αυτή η ταχτική βοήθησε το Σοσιαλιστικό Κόμμα να μεγαλώσει στα "πειρώνοντας" μάλιστα και αγωνιστές του '68. Η κάμψη του επαναστατικού κινήματος και η απογοήτευση που αυτή έφερε, προσανατόλισε διάφορους αγωνιστές στο σοσιαλιστικό κόμμα μία και το ΚΚ ήταν σταλινικό και φιλοσοβιετικό. Αντίθετα, το ΣΚ με την επιφάνεια του δημοκρατικού και ανανεωμένου έγινε πόλος έλξης αυτού του κόσμου.

Ταυτόχρονα άρχισε να δυναμώνει και στον εργατικό χώρο που μέχρι τότε έλεγχονταν από το ΚΚ. (CGT: Γενική Συνομοσπονδία Εργατών). Η CFDT (3) συσπειρώνει από μία στιγμή και πέρα τους εργατές που ήταν αντίθετοι με τις αντιδημοκρατικές μεθόδους της CGT μέσα στα συνδικάτα.

Η συνεργασία με το ΚΚ, και το Κοινό Πρόγραμμα σπάει όταν πιά το ΣΚ αρχίζει και ξεπερνάει κι αυτό το ΚΚ σε δύναμη. Τώρα πιά ο κύριος,

στόχος του είναι η μεταμόρφωση σε αναγνωρισμένο κόμμα αξιωματικής αντιπολίτευσης. Κι από τότε αρχίζει σταθερά αλλά μεθοδικά ο δρόμος προς την εξουσία.

Οι άλλές που γίνονται άγκαλιάζουν τόσο την πολιτική του όσο και την προς τα μέσα λειτουργία κι οργάνωσή του: Απευθύνεται πιά στην άστική τάξη που απογοητευμένη από τον Ζισκάρ ψάχνει για την αλλαγή. Από το πρόγραμμά του αφαιρούνται όλοι οι "σοσιαλιστικοί" στόχοι του Κοινού Προγράμματος και παραμένουν αυτά που πείθουν για μία υπεύθυνη οικονομική διαχείριση. Οι συμμαχίες δεν ψάχνονται πιά προς την αριστερά αλλά προς τους δυσαρεστημένους γκαλικούς, το κόμμα του Σιράκ και τους πολιτικούς σχηματισμούς των μικρομεσαίων κομματιών της άστικής τάξης.

Εσωτερικά σαν κόμμα χάνει κάποια ζωντανή λειτουργία και συζήτηση που μέχρι τότε είχε: Οι τάσεις παγώνουν προσωρινά και συνενώνονται στο πρόσωπο του Μιττεράν. Το κόμμα συγκεντρώνεται και προσωποποιείται ακόμα περισσότερο.

Στην προσαρμογή αυτή συμμετέχει και η CFDT. Στις προσπάθειες της κυβέρνησης Μπάρ να εξαυχρονίσει την γαλλική βιομηχανία (20.000 εργάτες απολύονται στο εργοστάσιο Χάλυβα στο Λονγκβύ), το συνδικάτο δεν βάζει κανένα εμπόδιο. Είναι οι παραμονές προς την εξουσία.

τογραφικό. Διαμάντια, κερδοσκοπίες σε κινητά και ακίνητα, αυτοκτονίες, δολοφονίες, ήταν μία ελάχιστη μόχλα από την αποσύνθεση. Κι απ'αυτήν την ταινία τρόμου και φρίκης δεν έμειναν ανέπαφα ούτε τα υπόλοιπα στηρίγματα του κρατικού μηχανισμού. Αποκαλύψεις για αξιωματικούς της αστυνομίας που ήταν μπλεγμένοι σε εκμετάλλευση γυναικών, σε κυκλοφορία ναρκωτικών, σε δολοφονίες για να βουλώσουν στόματα.

Την εξουσίαν ανέλαβαν προεκλογικά ο Μιττεράν και ο Σιράκ. Ήταν πολύ δυσδιάκριτη η διαφορά τους και η προεκλογική τους καμπάνια. Μετά από αυτό ήρθε η διακρίση: Πρώτη επιλογή Σιράκ, δεύτερη Μιττεράν, ο Μιττεράν κέρδισε (είχε τον άσο στο μανίκι, γιατί ταυτόχρονα είχε εξασφαλίσει και την υποστήριξη των εργατών).

"ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ" ΛΥΣΗ

Η διαφορά με άλλες περιόδους που η σοσιαλδημοκρατία ήταν κυβέρνηση (πχ Γαλλία του '36) είναι ήκα τάσταση που βρίσκεται το εργατικό κίνημα. Αυτή τη φορά η μαζική μετακίνηση προς το ΣΚ γίνεται σε μία περίοδο κάμψης των αγώνων και της μαχητικότητάς του και δυσπιστίας απέναντι στο ΚΚ.

Η κυβέρνηση Μπάρ μόρεσε και πήρε διάφορα μέτρα χωρίς την παραμικρή αντίδραση από την μεριά των

ΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ



Η ΜΠΟΧΑ ΠΟΥ ΠΝΙΓΕΙ

Το ανέβασμα του ΣΚ στην εξουσία βοήθησαν άλλες δύο εξελίξεις: Η μία ήταν η αποσύνθεση του κόμματος της δεξιάς που με διάφορες μεταμορφώσεις επί 25 χρόνια, κάλυφνε να είναι κυβέρνηση και τάλλο ή μεγάλη μετακίνηση της εργατικής τάξης από το κομμουνιστικό στο σοσιαλιστικό κόμμα.

Τό ότι η βιομηχανική κρίση διαλύει και εξαφανίζει ολόκληρους βιομηχανικούς κλάδους και περιουσίες δεν είναι κάτι καινούργιο. Τό πιο συναρπαστικό όμως είναι ή δυνατότητα της να διαλύει κόμματα και θέσους αγαπημένους της άστικής τάξης. Τό πώς τό Ίνδαλα του Ζισκάρ κατάφερε μέσα σε μία 7ετία να χάσει την αίγλη του είναι αποκαλυπτικό και καταλυτικό για τις παραπέρα εξελίξεις (Βλέπετε ή άστική τάξη αγαπάει προσωπικά!).

Καθώς ή οικονομική κρίση χειροτέρευε ή κυβέρνηση του Μπάρ όχι μόνο είχε αντιμετώπισους τους εργατές που δεν ήταν πιά διατεθειμένα για άλλα κτυπήματα, αλλά και τους ίδιους τους άστούς που την θεωρούσαν ανίκανη να τους βγάλει από τη κρίση. Τό άμεσο αποτέλεσμα ήταν ή διάσπαση της δεξιάς και ή συσπείρωση ενός κομματιού (μεσαίο επιχειρηματικό κεφάλαιο) γύρω από τον Σιράκ. Ταυτόχρονα ήρθαν στην επιφάνεια και μία σειρά σκάνδαλα της ίδιας της κυβέρνησης που άρχισαν να πολλαπλασιάζονται με ρυθμό κινη-

δύο μεγάλων συνδικάτων (CGT και CFDT). Όσοι μεμονωμένοι αγώνες δόθηκαν την τελευταία περίοδο κατάληξαν σε ήττα. Υπήρχαν φορές που διάφορα εργοστάσια βρίσκονταν σε κατάληψη και τα συνδικάτα απόφευγαν όποιοδήποτε συντονισμό. Η Επαναστατική Αριστερά περνούσε κρησ και δεν μπορούσε να αναλάβει ή να τέτοιο ρόλο.

Τό ΚΚ την ίδια περίοδο είχε προσανατολιστεί να κερδίσει τους μικροαστούς, καλεργάτους όσο μπορούσε περισσότερο τον σωβινισμό, και τον ρατσισμό τους. Έτσι λειτούργησε κι αυτό προς την κατεύθυνση της απογοήτευσης και της διάσπασης του εργατικού κινήματος (άπεργίες που έγιναν από μετανάστες εργάτες απομονώθηκαν και ξεπουλήθηκαν από την CGT).

Μ'αυτήν την κατάσταση και σ'αυτό τό κλίμα τα πρωτοπόρα κομμάτια της εργατικής τάξης άρχισαν να χάνουν την εμπιστοσύνη τους στους αγώνες τους και στην οργανωσή τους. Η ΕΑ δεν μπορούσε να βοηθήσει ενώ τό ΚΚ προκαλούσε και δυνάμωνε αυτήν την κατάσταση.

Έτσι στις εκλογές, από τον πρώτο κίβλας γύρω, όλες οι "κόκκινες" στυοικίες γύρω από τό Παρίσι (βασικά κάστρα του ΚΚ) ψήφισαν μαζικά τό ΣΚ, ελπίζοντας ότι ή νίκη του, με κάποιο τρόπο θα βοηθούσε να λυθούν τα άδιέξοδα.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΣΡΑ

Δύο μήνες σοσιαλιστική κυβέ

ρνηση και υπάρχει ή αίσθηση ότι "κάπου τάχουμε ξαναδεί". Προεκλογικά το σοσιαλιστικό κόμμα φαίνεται πιο άριστερό από τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που είναι χρόνιασθέν εξουσία (Γερμανία, Αγγλία, Σουηδία) ήμιζε περισσότερο την παλιά σοσιαλδημοκρατία με τις αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό. Υποσχόταν "αυτοδιαχείριση" στους εργάτες και "έθνικοποίηση" όλων των βασικών βιομηχανιών. Μολονότι υποτινάσκονταν στην προεκλογική περίοδο συνέχιζαν όμως να υπάρχουν.

Όμως λίγοι μήνες στην κυβέρνηση και οι ομοιότητες με την τεχνοκρατική σοσιαλδημοκρατία γίνονται όλο και περισσότερες. Τα πρώτα οικονομικά μέτρα δείχνουν μια προσύλωση στον Κένυς, αλλά κι αυτή χωρίς εξάρσεις. Έτσι η έθνικοποίηση των επιχειρήσεων περιορίστηκε άμεσα σε έξη κι όλες άμεσα εξαρτημένες από το κράτος. Μερικές απ' αυτές ήταν και προηγούμενα έθνικοποιημένες (πχ Ντασσώ).

Μ' αυτές τις έθνικοποιήσεις θέλει να εξασφαλίσει πολύ πιο έλεγχομένα κι αποτελεσματικά την ανταγωνιστικότητα του γαλλικού καπιταλισμού. Φροντίζει ταυτόχρονα να μην συγκρουστεί με τους καπιταλιστές παρέχοντας μεγάλες αποζημιώσεις σε κάθε ιδιοκτήτη.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός δεν άμφισβητείται καθόλου, αντίθετα γίνονται προσπάθειες να έπεκτα



ΚΟΜΜΑ ΟΤΙΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

θεί σε χώρες που μέχρι τώρα δένειχε πόδι. Από την μία κρατάει την έξωτερική πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης, τις διεθνείς συμμαχίες τους εξοπλισμούς (ευρωπαϊκοί, βόμβα νετρονίου), το στρατό σαν δύναμη επέμβασης σ' άλλες χώρες. Όπως δήλωσε πρόσφατα ο ύπουργός Άμυνας Έρνυ "ή Γαλλία πρέπει να έχει στρατιωτικές δυνάμεις επέμβασεις σ' άλλες χώρες".

Ταυτόχρονα όμως προσπαθεινά αποκτήσει σχέσεις με χώρες του "Τρίτου Κόσμου", που ο γαλλικός ιμ-

περιαλισμός μέχρι τώρα δεν είχεδύναμη. Γιαυτό την προπαγάνδα για βοήθεια του Βορρά προς τον Νότο και την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Λ. Αμερική την έκλαϊκεύοντά ταξείδια του Ρεζιλ Ντεμπρέ προς αυτές τις χώρες. Μόνο που καμμιά φορά κινείται εκτός γραμμής (πχ στην Αγκόλα) όποτε ο Σεύσον τον επανάφερει στην τάξη.

Τι απέγινε άραγε εκείνη η "αυτοδιαχείριση"; Μι πρόσφατο νόμο για τα δικαιώματα των εργαζομένων προωθείται η όργάνωση των έργωντασιακών επιτροπών μέσα στα εργοστάσια. Βασικός ρόλος αυτών των επιτροπών θα είναι η εξασφάλιση τηςσυνεργασίας ανάμεσα στους εργάτες, εργοδότες και κυβέρνηση. Είναι κι αυτή μια "αυτοδιαχείριση" προσαρμοσμένη στις ανάγκες του ανταγωνισμού.

Οι υποσχέσεις για το σταμάτημα της ανεργίας πάνε κι αυτές περίπατο. Ηδη το 35ωρο που τόσο τό είχε προβάλει προεκλογικά ο Μιττεράν, αναβάλλεται για μια πενταετία. Κι αυτό μετά από είσηψη του συνδικάτου (CFDT).

Την ίδια τύχη είχαν κι οι υποσχέσεις στα διάφορα κινήματα: Τάπυρηνικά εργοστάσια συνεχίζουν να λειτουργούν (εκτός από το κτήσιμο του Πογγλώ που τό σταμάτησαν) και τα πυρηνικά όπλα συνεχίζουν να αποθηκεύονται στην Γαλλία. Σ' αυτό έχει ξεπεράσει και την εκσυγχρονισμό σοσιαλδημοκρατία. Στην Γερμανία η κυβέρνηση του Σμίτ, με δυσκολία θα προχωρήσει στην έγκατάσταση ευρωπαϊκών κάτω από την πίεση ενός μεγάλου αντιπυρηνικού κινήματος.

Η εφαρμογή της σημερινής πολιτικής του Σκ χρειαζόταν και τό ανάλογο στελεχικό δυναμικό. Κι αυτό εξασφαλίστηκε με μία όρθολογισμένη κατανομή των ύπουργείων. Τα ύπουργεία κλειδιά του γαλλικού καπιταλισμού (οικονομικών, άμυνας, έξωτερικών κλπ.) δόθηκαν στους δεξιούς τεχνοκράτες, γκωλικούς ή σο-

σιαλιστές. Τα "κοινωνικά" ύπουργεία (έλευθερου χρόνου, κοινώ νικής πρόνοιας κ) σε άριστερούς σοσιαλιστές ή κομμουνιστές.

Η προσαρμογή του ΣΚ στα πρό-

τυπα της τεχνοκρατικής σοσιαλδημοκρατίας προχωράει με γρήγορο ρυθμό. Ο στόχος της μεγάλης Γαλλίας (Ντέ Γ κώλ Μιττεράν) δεν αφήνει τό περιθώρια για ένδιασμούς και για άσάφειες. Οι αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό τελώνουν να γίνουν ιδεολογικές αναφορές σε κάθε συνέδριο.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ "Η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Την νίκη του σοσιαλιστικού κόμματος και την συμμετοχή του ΚΚ στη κυβέρνηση άκολουθήσε μία θριαμβολογία και μία εύφορία χωρίς προηγούμενο. Τα ΚΚ ανά τον κόσμο και ειδικότερα τα ευρωκομμουνιστικά θεώρησαν δικαίωση της ταχτικής τους.

Τό Γ ΚΚ ξαφνιάστηκε: "Μά ήταν άριστε τόσο εύκολο, και μετά μάλιστα από τέτοια ήττα;"

Η εύφορία ξαπλώθηκε και στην Έπαναστατική Άριστερα. Τόσα χρόνια υποστήριξε μία τέτοια λύση κι ήρθε όταν δεν την περίμενε. Η ΕΑ της Ιταλίας στις εκλογές του '77 έτοιμαζόταν για κυβέρνηση της άριστερας. Οι όργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία υποστήριζαν Κοινό Πρόγραμμα κι όταν άκόμη η συμμαχία κομ-

μουνιστών - σοσιαλιστών είχε διαλυθεί.

Η τροσκιστική ΟΚΙ(4) δένπειρε μέρος στις εκλογές για να υποστηρίξει τα άριστερα κόμματα. Η LCR(5) κατέβηκε σ' όρισμένες μόνοπεριοχές υποστηρίζοντας στις άλλες τον πρώτο άριστερό υποψήφιο για μία κυβέρνηση της άριστερας. Τό PSU κατέβηκε μαζί με τό σοσιαλιστικό κόμμα στις βουλευτικές εκλογές.

Η κυβέρνηση σοσιαλιστών-κομμουνιστών δεν είναι ούτε ο καρπός ενός ανεβασμένου μαχητικού κινήματος, ούτε η συμμαχία λαϊκού κτώπου για την αντιμετώπιση του φασισμού. Αντίθετα έρχεται σε μία περίοδο οικονομικής κρίσης και υποσχεται τό όμαλό ξεπεράσμά της μέσα κι απ' την συνεργασία και συμμετοχή των ίδιων των εργατικών συνδικάτων Γ.ι' αυτόν άλλωστε τον λόγο κάλεσαν οι σοσιαλιστές και τό κομμουνιστικό κόμμα να πάρει μέρος στην κυβέρνηση. Η δύναμη της CGT μέσα στο εργατικό κίνημα είναι άκόμη μεγάλη, άρα οι προσπάθειες για τό "κοινωνικό συμβόλαιο" μπορεί να σκόνταψαν σε κάποια άριστερή στροφή του ΚΚ, σαν αντιπολίτευση. Μέσα από αυτήν την συνεργασία τό σοσιαλιστικό κόμμα όχι μόνο πετυχαίνει την συμμετοχή του ΚΚ στα διάφορα μέτρα που παίρνει αλλά ταυτόχρονα τό φθείρα σαν πολιτική δύναμη μετατρέποντάς το σε ούρα του.

Εάν προοπτική η δύναμη του ΚΚ θα μειωθεί άκόμη περισσότερο, άμεσα οι συνέπειες της άπότομης στροφής του, του στοίχισαν έσωοργανωτικά. Διάφορα στελέχη (άκόμη και στη KE) που υποστήριξαν και προηγούμενα την συνεργασία με τό ΣΚ έθλησαν να άνοιξουν συζήτηση προς τα μέσα και προς τα έξω, για την μέχρι τώρα πολιτική του κόμματος. Άπομακρόνθηκαν άμέσως από τα όργανα που συμμετείχαν και είναι ύποδιαγραφή. Μία πράξη παραδειγματισμού για όποιον άμφισβητήσει τα ζικ-ζάκπου έρχονται.

Άλλά οι δυσκολίες της κοινής κυβέρνησης δεν περιορίζονται μόνο στο ΚΚ. Οι ίδιες οι όργανώσεις της ΕΑ δυσκολεύονται να διαμορφώσουν μία ξεκάθαρη ταχτική άπέναντα στα ρεφορμιστικά κόμματα-κυβέρνηση.

Δημιουργημένες κι άναπτυγμένες σε μία περίοδο κυβερνήσεων της δεξιάς, με τους ρεφορμιστές στην άντιπολίτευση, είχαν αναφορά σε ένα κίνημα με άντικυβερνητικό προσανατολισμό. Τώρα όμως η κοινή κυβέρνηση έχει ιδεολογικά, πολιτικά και όργανωτικά στηρίγματα μέσα σ' αυτό τό κίνημα κι αυτό κάνει την κρι-

τική και πολυεμική άπέναντι στην κυβέρνηση πιο δύσκολη. Η άποδία-μευση απ' αυτήν και η σύγκρουση μαζί της θα είναι μία δύσκολη προσπάθεια την επόμενη περίοδο.

Η συζήτηση ταχτικής όργιάζει σήμερα μέσα στους χώρους και τις όργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία. Άκούγονται όλες οι άπόψεις από την κριτική ύποστήριξη μέχρι του ότι τίποτα δεν άλλαξε.

Η πρώτη έλπίζει να πιέσει την κυβέρνηση να προχωρήσει προς τα άριστερά, ενώ ταυτόχρονα της κáνει κριτική εκεί που άποτυχαίνει. Η δεύτερη είναι της γνώμης ότι άστική κυβέρνηση και πριν άστική και τώρα άρα η ίδια ταχτική. Και οι δύο θα έχουν την δυσκολία να άνθεθούν με τις άντετιστάσεις που θα δημιουργηθούν ενάντια στην κυβέρνηση των ρεφορμιστών.

Τό πόσο η ΕΑ στην Γαλλία θα καταφέρει να άναπτύξει μία ανεξάρτητη δική της ταχτική μη άγνοώντας τις άλλανές που έχουν γίνει, είναι τό μεγάλο στοίχημα που μπαίνει αυτή τη στιγμή μπροστά τους. Η προσπαθεία τους, προσπαθεία μας. Οι έμπειρίες τους, έμπειρίες μας. Ποτέ δεν ξεριεί...

(1) PSU: Έναίσο Σοσιαλιστικό Κόμμα: Δημιουργήθηκε από διάσπαση με τό καλό σοσιαλιστικό κόμμα πάνω σε άριστερή κριτική προς αυτό, ύποστήριξε τον Μάη του '68 και άναπτύχθηκε από άγωνιστές εκείνης της περιόδου, συνεργάστηκε από κεε και έρα με τις όργανώσεις της ΕΑ. Τό ίδιο θα ήταν δύσκολο να ύποστηριχτεί ότι ανήκει στην ΕΑ. Ο ήγέτης του Ροκάρ προσχώρησε άργότερα στο ΣΚ του Μιττεράν και σήμερα ήγετα της δεξιάς τεχνοκρατικής τάσης.

(2) Η κυβέρνηση του Πομπιντούπροσέθηκε να βγάλει εκτός νόμου τό Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς και έριξε στην φυλακή έναν από τους ήγέτες της τόν Άλάν Κριβίν.

(3) CFDT: Γαλλική Δημοκρατική Συνομοσπονδία Έργασίας που έλέγχεται από τους σοσιαλιστές. Παλιότερα είχε δύναμη μόνο στους ύκαλλήλους, σιγά-σιγά μεγάλωσε και μέσα στον βιομηχανικό χώρο.

(4) ΟΚΙ: Όργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών. Προέρχεται από διάσπαση με την Διεθνή Έκτεροκή (Δ' Διεθνής)

(5) LCR: Έπαναστατικός Κομμουνιστικός Ένδεσμος, Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς (Γραμματεία).



Ένα μήνα πριν από τις εκλογές και ενώ η προεκλογική περίοδος έχει αρχίσει από καιρό, το κλίμα που επικρατεί στις παραμονές αυτής της πολυδιακημιμένης "κρίσιμης", "ιστορικής" κλπ αναμέτρησης είναι είναι η κοινωνική γαλήνη και ο πολιτικός άρραχοςισμός. Η άρα της "αλλαγής" πλησιάζει με προκαθορισμένη ακρίβεια, ακριβώς σαν την αντίστροφη μέτρηση που προηγείται πριν από τις εκτοξεύσεις των πυραύλων στο διάστημα: ο "ρυθμιστής του πολιτεύματος" έκανε τις διαβουλεύσεις του ο πρωθυπουργός και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης συμφώνησαν για τους υπηρεσιακούς ύπουλους και την τηλεόραση, οι κάλπες ξεσκονίστηκαν και είναι έτοιμες να δεχτούν τα ψηφοδέλτια που θα έρουν την μεγάλη αλλαγή. Κι όμως τα αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα δεν φαίνονται να παίρνουν θέσεις μάχης. Θετέ οι βιομήχανοι μοιάζουν να κατέχονται από αγωνία για το εκλογικό αποτέλεσμα, ούτε οι εργάτες μπορεί να πει κανείς ότι φλέγονται από ενθουσιασμό.

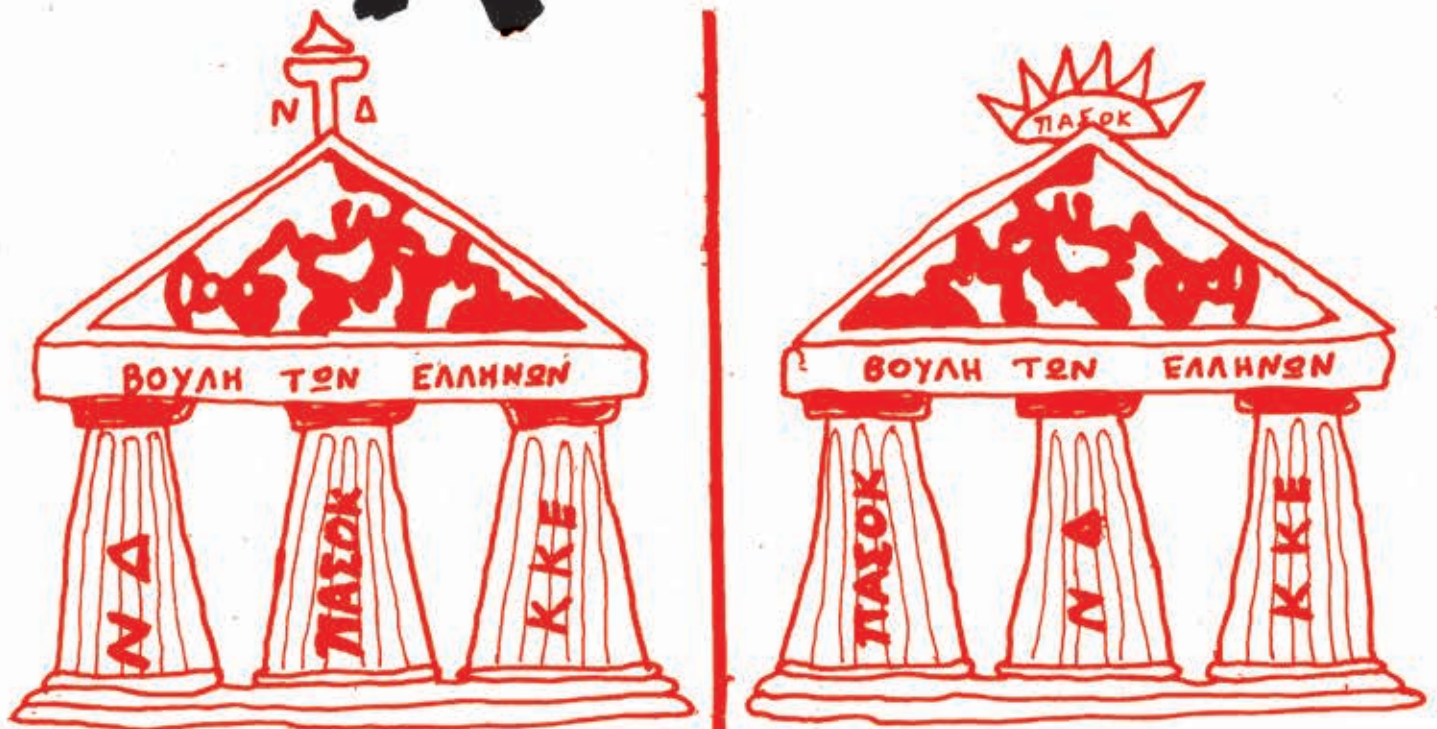
Τό μόνο "πάθος" που εμφανίζεται αυτή την περίοδο είναι στις τυποποιημένες περιγραφές των εφημερίδων για τις προεκλογικές συγκεντρώσεις, όπου οι δημοσιογράφοι των συγκροτημάτων πάντα διαπιστώνουν μέγα πλήθος και μέγα πάθος και θυμούνται τον ανέυδοτο αγώνα και τό Γέρο-Παπαντρίου. Η διαφορά όμως άνάμεσα στο κλίμα που επικρατούσε τις παραμονές της πτώσης της δεξιάς τό 1963 και στο σημερινό κλίμα είναι τόσο έντονη, ώστε τέτοιου πολιτικοί παραλληλισμοί μοιάζουν τελεύως κούριοι. Τότε ή ήττα του Καραμανλή στις εκλογές ήταν τό ξέσπασμα μιάς άνοικτης κρίσης του καθεστώτος. Σήμερα, όπου και αν είναι τό αποτέλεσμα των εκλογών της 18 Οκτώβρη, δεν βρισκόμαστε στα πρόθυρα μιάς τέτοιας κρίσης, όσο και αν τό ΠΑΣΟΚ, τό ΚΚΕ και τό ΚΚΕ εσ υπόσχονται ότι άνοιγει ο δρόμος για την αλλαγή.

Πορεία για την αλλαγή μέσα από ηττες;

Οι λόγοι για τους οποίους οι εκλογές που έρχονται δεν έχουν χαρακτήρα κρίσιμης αναμέτρησης για την πολιτική ήγεμονία της άστικής τάξης πρέπει να αναζητηθούν τόσο στο συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων όσο και στην διάταξη των πολιτικών κομμάτων.

Τά τελευταία χρόνια - βασικά από τό 1976 και μετά, από τότε που νικήθηκε τό αυθόρμητο εργατικό κίνημα της αντιπολίτευσης - έχουν οι καπιταλιστές επιβάλει τις επιλογές τους σε όλα τά μέτωπα. Η εξόρμηση της άστικής τάξης βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη: ένταξη στην ΕΟΚ, επάνδωση στο ΝΑΤΟ, διεύθυνση στην Μ. Άνατολή, εξορθολογισμός της βιομηχανίας, διεύθυνση του στρατιωτικού δυναμικού, ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας, αναδιοργάνωση της άγροτικής παραγωγής, άνασύνταξη του κρατικού συνδικαλισμού, επιβολή "εισοδηματικής πολιτικής" έκουγχρονισμός της εκπαίδευσης κλπ. Αντίστοιχα - σε όλους αυτούς τους τομείς τό μαζικό κίνημα γνώρισε ήττες, πουθενά δεν μπόρεσε να μπλοκάρει την πολιτική των καπιταλιστών. Βέβαια μέσα σε αυθόρμητες οικονομικές κρίσεις και παγκόσμιας ύφεσης προχωρούν με δυσκολίες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ή στρατηγική της άστικής τάξης βρίσκεται σε άδιέξοδο. Αυτό που σημαίνει είναι ότι οι επιπτώσεις της καπιταλιστικής εξόρμησης πάνω στην εργατική τάξη, τους άγρότες και τά μικροαστικά στρώματα είναι ακόμα πιο σκληρές και ή άδυναμία του μαζικού κινήματος να μπλοκάρει και να άμφισβητήσει τους άστικούς εξορθολογισμούς και έκουγχρονισμούς είναι ακόμα πιο άδυναμη. Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά στο φαινόμενο όπου ή εργατική τάξη και τά λαϊκά στρώματα δυσανασχούν κάτω από τό βάρος αυτών των επιθέσεων αλλά δεν κατορθώνουν να συγκροτήσουν την μαζική τους δύναμη για να τις άποκρούσουν. Σ αυτές τις συνθήκες είναι φυσιολογικό οι

ΑΛΛΑΓΗ ΑΛΛΑΓΗ



ελπίδες τους να συγκεντρώνονται σε μία εναλλακτική πολιτική λύση, στη σωτηρία από τό ΠΑΣΟΚ. Στη συγκεκριμένη μένη συγκυρία, τό γεγονός ότι ο δρόμος της μαζικής πάλης έχει κτυπηθεί άπομονωθεί, περιθωριοποιηθεί, μεγαλώνει την έλξη της κάλπης και την άκτινοβολία του ΠΑΣΟΚ. Όμως, σ' αυτό του είδους τό εκλογικό άνέκβασμα του ΠΑΣΟΚ - άνέκβασμα που λειτουργεί σαν υποκατάστατο και όχι σαν συμπύκνωση κάποιων λαϊκών άντιτάσεων στο κοινωνικό επίπεδο - είναι πολύ άνώδυνο για την άστική τάξη και σίγουρα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι άποτελεί την κοινοβουλευτική έκφραση ενός άναπτυσσόμενου κινήματος. κοινωνικής αλλαγής.

Ποιός άνησυχεί;

Παραπέρα πρέπει να δοϋμε ότι οι εκλογές της άστικής τάξης όχι μόνο δεν άπειλούνται αυτή την στιγμή στους δρόμους και στα εργοστάσια αλλά δεν άμφισβητούνται ούτε και στις κάλπες. Είναι γνωστή ή πορεία άναπροσαρμογής των προγραμματικών διακηρύξεων του ΠΑΣΟΚ τά τελευταία χρόνια: ή αντίθεση στην ΕΟΚ που έγινε σιγά-σιγά υπέρσπηση των "έθνικών συμφερόντων" μέσα στην ΕΟΚ ή αντίθεση στο ΝΑΤΟ που έγινε συνεργασία για την εξασφάλιση του εξοπλισμού των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, οι άμερικάνικες βάσεις που "προσωρινά" θα παραμείνουν, οι "καωνικοποιήσεις" που μετεξελιχθηκαν σε "έξυγίανση των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων" οι ύποσχέσεις για παροχές στην παιδεία, στην ύγεια, στην κατοικία που σιγά-σιγά μπήκαν σε "ίεραρχημένα χρονοδιαγράμματα" για τό μακρινό μέλλον. Άν σε όλα αυτά προστεθούν και οι άμετακίνητες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας και την ενίσχυση του στρατού για την ύποδαύλιση του άντιτουρκικού σωβινισμού και για την "άξιοποίηση της συμπάρτασης του τρίτου κόσμου" με την μορφή δανείων από τά άραβικά πετρέλαια έχουμε μία ολοκληρωμένη

εικόνα για τό πόσο προσαρμοσμένη είναι ή πολιτική του ΠΑΣΟΚ στις σημερινές άπαιτήσεις του ελληνικού καπιταλισμού.

Δέν είναι τυχαίο ότι ή έμφαση στην προεκλογική εκστρατεία του Παπαντρίου έχει πέσει στην κριτική της Ν. Δημοκρατίας για "κακή διαχείριση" και στις ύποσχέσεις για "νοικοκύρεμα". Η ΝΔ κρατάει τά συναλλαγματικά άποθέματα σε μάρκα ενώ τό ΠΑΣΟΚ θα φρόντιζε να τά κρατήσει σε δολάρια. Η ΝΔ άφήνει τις δημόσιες επιχειρήσεις να παρουσιάζουν έλλείματα ενώ τό ΠΑΣΟΚ θα φωντίζει να κάνει τό ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τις συγκοινωνίες πιο άποδοτικές. Οι ύπουργοί της ΝΔ δεν είναι "κατατοπισμένοι" και ο "νοικοκυρεμένος" τραπεζίτης Άγγελόπουλος (Διοικητής της Έθνικής Τράπεζας στις προηγούμενες κυβερνήσεις της ΝΔ) τους τά ειπε καλά κατά την άποψη του Άντρεά (δηλώσεις μετά την άμιλλα του στην Πατρά).

Μέ άλλα λόγια ή αναμέτρηση: ΝΔ-ΠΑΣΟΚ έχει κιόλας μετατοπιστεί στα παραδοσιακά πεδία διαμάχης των άστικών κομμάτων (άποτελεσματική διαχείριση της οικονομίας), σε σημείο ώστε ή ΝΔ να άναγκάζεται να ξεθάβει πάγιες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για να κινδυνολογήσει, ενώ τό ΠΑΣΟΚ προειδοποιεί από τώρα τον κόσμο να μην περιμένει θαύματα.

Η άλλη πλευρά του νομίσματος βέβαια, είναι οι αλλαγές που έχουν γίνει στο άστικό κράτος ώστε ή προοπτική κυβερνητικής αλλαγής να μην προκαλεί τους κλυδωνισμούς που προκαλούσαν σε άλλες εποχές ακόμα και οι μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις του γέρο-Παπαντρίου.

Η ταχτική της "έθνικής ενότητας" που προώθησε όλα αυτά τά χρόνια ή Νέα Δημοκρατία έχει θεσμοθετήσει την διακομματική συνεργασία έτσι ώστε οι άπόπειρες του ΠΑΣΟΚ να κερδίσει την έμπιστοσύνη των κρατικών μηχανισμών δεν άντιμετωπίζονται σαν "συνωμοσίες". Ο έκουγχρονισμός του στρατού έχει φέρει τις τεχνοκρατικές άντιλήψεις μέσα στο ίδιο τό σώμα των αξιωμα-

τικών έτσι ώστε ή στρατιωτική έπαιραχία να μην άνησυχεί για την έπιρροή του ΠΑΣΟΚ. Οι μεταρρυθμίσεις που έχει προωθήσει ή ίδια ή ΝΔ στους μηχανισμούς "συνεργασιών παραγωγικών τάξεων" στο κρατικό συνδικαλισμό, στην εκπαίδευση έχουν στηριχτεί τόσο στην συνεργασία των κομμάτων ώστε τό ΠΑΣΟΚ ήδη σαν άντιπολίτευση άποτελεί άπαράτητο στήριγμα της λειτουργίας τους. Τό "κράτος της δεξιάς" μπορεί να είναι βολικό σύνημα για τους κεντρικούς δημαγωγούς αλλά δεν έκφράζει την πραγματικότητα.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, την δυναμική των εξελίξεων στις παραμονές των εκλογών της 18 Οκτώβρη βλέπουμε ότι οι διακηρύξεις των κομμάτων της κοινοβουλευτικής άντιπολίτευσης (και οι έλπίδες των χιλιάδων άγωνιστών που θα ψηφίσουν αυτά τά κόμματα) για την αλλαγή δεν είναι βάσιμες. Η άστική τάξη δεν έχει λόγους να άνησυχεί για την απειρότητα της πολιτικής κατάστασης. Στην καλύτερη για τους καπιταλιστές περίπτωση, ή κοινωνική άνακαχή θα δώσει τά περιθώρια στη ΝΔ να περισώσει άρκετή εκλογική δόνηση, ώστε να διατηρήσει τον έλεγχο. Στη χειρότερη, για τους περίπτωση, έχουν όλα τά περιθώρια να άξιοποιήσουν μία εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ προς όφελός τους. Περιθώρια που τους τά δίνει τόσο ή κατάσταση του μαζικού κινήματος, όσο και ή πολιτική του ΠΑΣΟΚ και τά όποια όρισμένες μερίδες της άστικής τάξης τά βλέπουν καθ τά καλλιεργούν από τώρα.

Οι "κρυφές" έλπίδες

Παρόλα αυτά, ή μαζικότητα του εκλογικού ρεύματος του ΠΑΣΟΚ άδηγει πολλούς άγωνιστές να έλπίζουν ότι μία εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ θα μπορούσε έστω έμμεσα να άντιστρέψει την πορεία των εξελίξεων. Τό βασικό έπιχείρημα αυτής της συλλογιστικής είναι ότι οι προσδοκίες των χιλιάδων εργατών, άγροτών, μικροαστών που θα ψηφίσουν τό ΠΑΣΟΚ βρί-

Τι πραγματικά δ' αλλαξει στις 18 Οκτωβρη;

σκονται σε αντίθεση με τα οποιαδήποτε σχέδια συνέχισης της καπιταλιστικής εξόρυξης κάτω από νέα διαχείριση. Η πείρα αυτών των προσδοκιών είτε θα δυσκολέψει την προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στις απαιτήσεις της άστικης τάξης και θα δημιουργήσει κρίση εμπιστοσύνης είτε θα απομακρύνει τις μάζες από την επιρροή του ΠΑΣΟΚ ανοίγοντας το δρόμο σε νέα δυναμική του μαζικού κινήματος.

Πρόκειται για μία συλλογιστική πολύ γραμμική και άφηρημένη που δεν παίρνει υπόψη της ούτε το συγκεκριμένο χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ και των δεσμών του με τους ψηφοφόρους του, ούτε το ρόλο των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων και κύρια των ρεφορμιστών. Πρώτα από όλα το ΠΑΣΟΚ δε δέχεται τις πιέσεις της εργατικής τάξης με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν σε άλλες χώρες στα παραδοσιακά σοσιαλιστικά κόμματα που έχουν οργανικούς δεσμούς με το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Ούτε το εργατικό κίνημα ούτε οποιαδήποτε άλλα κοινωνικά κινήματα βρίσκονται σε κάποια συγκροτημένη σχέση με το ΠΑΣΟΚ ώστε να επιδρούν στους ελιγμούς και τους χειρισμούς του Αντρέα. Δεύτερο, το ΠΑΣΟΚ διαθέτει ήδη και αναπτύσει με γοργούς

ρυθμούς δεσμούς και με τα συντηρητικά μικραστικά στρώματα. Οι εθνικιστικές αποχρώσεις της ιδεολογίας του ή ταξική προέλευση της πλειοψηφίας των στελεχών του και η έμφαση με την οποία υποσχεται να βάλει τα χέρια στους κρατικούς μηχανισμούς, να "φτιάξει κράτος" (που σήμερα ή να το έχει ... διαλύσει;) επιτρέπουν στο ΠΑΣΟΚ να συσπειρώνει δυνάμεις που αποτελούν αντίβαρο σε οποιαδήποτε πιέσεις από τα αριστερά. Τέλος οι δυνατότητες του ΠΑΣΟΚ να απαιτήσει και να επιβάλει συνέχιση της κοινωνικής ανακωχής ενισχύονται από άλλους δύο παράγοντες: από την "μεσοαντική" ακτινοβολία του Αντρέα (που δεν είναι άλλη μαγική ιδιότητα του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ αλλά δημιουργημα πολύ χειροπιαστών μηχανισμών, αντίστοιχων αν όχι των ίδιων με αυτούς που διατηρούν τον άλλο "μεσσία" θάφθαρτο τόσα χρόνια) και από την ήδη δηλωμένη υποστήριξη των ρεφορμιστικών κομμάτων. Οι οργανωτικές και πολιτικές δυνατότητες συγκράτησης των εργατικών αγώνων τόσο του ΚΚΕ όσο και του ΚΚΕσθ θα είναι στη διάθεση του Παπαντρέου εστω και αν δεν τους προσφέρει ανταλλάγματα, γιατί η τακτική αυτών των κομμάτων βρίσκεται σε αδιέξοδο που τα καθλώνει στην σκιά του ΠΑΣΟΚ.

Για όλους αυτούς τους λόγους, το σενάριο του "έμμεσου" ανοίγματος του δρόμου προς την αλλαγή μέσα από την εκλογική άνοδο του ΠΑΣΟΚ δεν είναι πειστικό. Οι ελπίδες για εύκολες, "αυτόματες" λύσεις στο βάλτωμα του κινήματος αποτελούν ψευδεσθές.

Ανακατατάξεις και διλήμματα

Τι σημαίνουν όμως όλες αυτές οι απαισιόδοξες εκτιμήσεις; Μήπως ότι τίποτε δεν πρόκειται να αλλάξει ή ότι το μαζικό κίνημα είναι καταδικασμένο να παραμείνει παθητικός θεατής των εξελίξεων; Σίγουρα όχι. Το ζήτημα που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι χρειάζεται μια πιο σοβαρή προσπάθεια από την μεριά της επαναστατικής αριστεράς για να αναλύσει τις πραγματικές αλλαγές που διαφαίνονται μέσα από τις εκλογές της 18 Οκτωβρη και να ενοπλίσει τα μέτωπα όπου μπορεί να ανασυγκροτηθεί το μαζικό κίνημα.

Οι ανακατατάξεις στον πολιτικό χάρτη που διαγράφονται στον ορίζοντα προμηνύουν μία σειρά αλλαγές στο πολιτικό κλίμα μέσα στο οποίο θα είναι υποχρεωμένα να κινη-

θούν οι αγώνες της εργατικής τάξης και οι προσπάθειες όσων παλεύουν για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος.

Τρία στοιχεία πρέπει να παρθούν υπόψη για να εκτιμηθούν σε πρώτη προσέγγιση αυτές οι αλλαγές. Το πρώτο στοιχείο αφορά το γενικό πολιτικό κλίμα. Το δίλλημα που ήδη κυριαρχεί στην προεκλογική εκστρατεία "ή Παπαντρέου ή Διακωνίση της δεξιάς" και που παίζει τόσο ρόλο στην περιθωριοποίηση της αριστεράς έχει την τάση να παγιωθεί σε πιο μόνιμο έκβιασμό του εργατικού κινήματος: είτε υποταγή των αγώνων στις θυσίες (πολιτικές και οικονομικές) που απαιτεί μία άσπρη πείρα "εναλλακτικής" διαχείρισης του ελληνικού καπιταλισμού από το ΠΑΣΟΚ είτε ανανέωση της κυριαρχίας της ΝΔ. Όπως και αν διαμορφωθεί το συγκεκριμένο εκλογικό αποτέλεσμα, είτε σχηματίσει αυτοθύγαμη κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ είτε απλώς φτάσει στα πρόθυρα, το ερώτημα "τί είδους κεντρική πολιτική αιχμή για τους αγώνες μας"; θα πρέπει να απαντηθεί ξανά από την αρχή. Τα προβλήματα πολιτικής τακτικής (που έτσι και αλλιώς τόσο έχουν ταυλωθεί με τις αντιφασιστικές αντιλήψεις της όσα χρόνια κυριαρχούσε η ΝΔ και τις καθυστερημένες αντιδεξιές διακηρύξεις της όταν πιά το ΠΑΣΟΚ έχει κηρύξει το τέλος της δεξιάς) θα μουν πιο πειστικά από κάθε άλλη φορά.

Το δεύτερο στοιχείο είναι η πορεία των οικονομικών εξελίξεων. Η κρίση βαδίζει προς το χειρότερο. Αν μέχρι τώρα το κλείσιμο των εργοστασίων και οι μάζικες απολύσεις έμειναν στη σκιά των πολιτικών εξελίξεων, οι προοπτικές για το μέλλον βάζουν ήδη το αντίστροφο πρόβλημα. Κι όμως για την επαναστατική αριστερά το εργατικό μέτωπο παραμένει το πιο καθυστερημένο σημείο αναφοράς.

Τό πως μπορεί να αρχίσει να καλύπτεται αυτή η καθυστέρηση αξιοποιώντας τις αντιφάσεις της αλλαγής σε συνθήκες κρίσης είναι ένα ζήτημα -κλειδί για την ερχόμενη περίοδο.

Τέλος, ένα τρίτο στοιχείο, είναι η κατάσταση που διαμορφώνεται στο χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς. Τα εκλογικά αποτελέσματα και οι ανακατατάξεις στον πολιτικό χάρτη είναι πιθανό να φέρουν στην επιφάνεια την κρίση που ήδη υποβόσκει στα ρεφορμιστικά κόμματα σαν αποτέλεσμα της περιθωριοποίησης του ρόλου τους. Ούτε για μια τέτοια εξέλιξη είναι προετοιμασμένη ή επαναστατική αριστερά, όπως δείχνει τουλάχιστον η απήχηση της "κριτικής υποστήριξης" προς το ΚΚΕ εσ. Μία ρευστότητα στο χώρο των παραδοσιακών σχημάτων μπορεί να λειτουργήσει σαν περίπτωση "έπανα πατρισμού" (πχ Πανελλαδική) παρά σαν διαδικασία αποδέσμευσης αγώνων από την επιρροή του ρεφορμισμού.

Σ' αυτές τις συνθήκες η επαναστατική αριστερά πρέπει να επιδιώξει το ρόλο της μόνης πολιτικής δύναμης που άρνηται την κοινωνική ανακωχή και προωθεί πρωτοβουλίες με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο. Είναι ανάγκη να ανοίξει από τώρα μία συζήτηση για το ξεκαθάρισμα αυτού του προανατολισμού για την συσπείρωση των αγωνιστών που ανουνται τον έφησυχασμό της μεγάλης αλλαγής από τις κάλπες, για τον προσδιορισμό και την επεξεργασία του περιεχόμενου τέτοιων πρωτοβουλιών.

Μπροστά στις κάλπες πολλοί αγωνιστές ταλαντεύονται ανάμεσα στην ψήφο στο ΠΑΣΟΚ στο Βαυτερικό και στο ΚΚΕ. Όταν θα έχουν κλείσει οι κάλπες θα έχει κλείσει και ο δρόμος της "κριτικής υποστήριξης" ο δρόμος της "αντιδεξιάς" συμπίεσης με τους ρεφορμιστές. Τότε θα μπει επιτακτικά το ερώτημα αν η επαναστατική αριστερά έχει να προβάλλει μία αντικαπιταλιστική προοπτική ή πνίγεται κι αυτή στη σκιά του ΠΑΣΟΚ. Είναι καιρός να αρχίσει να δίνεται η απάντηση από τώρα.

Η ΣΟΣΤΗ ΑΠΟΧΡΕΣΗ
ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΑΥΡΟ...



... ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΡΟΖ

Ο ΧΟΜΕΪΝΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΤΟ ΤΟΥΝΤΕΧ ΣΥΝΕΡΓΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ



Είναι δύσκολο να συγκρίνει κανείς τότε ήταν χειρότερα τότε με τον Χομεϊνί. Δεν έχει αλλάξει και σημασία, αυτά είναι για τους ψάχνουν ακόμα να βρουν τις προοδευτικές δυνάμεις του Ισλαμικού καθεστώτος.

Δεκάδες εκτελέσεις καθημερινά. Την προηγούμενη εβδομάδα ο αριθμός είχε φτάσει στους εξεκοσμίους, και δεν ακούγεται ούτε μία διαμαρτυρία. Αντίθετα η εικόνα που ο αστικός τύπος παρουσιάζει, και του Ριζοσπάστη περιλαμβανομένου, είναι μία εικόνα άντεκδικήσεων. Δολοφονούν Μουτζαχεντίν, εκτελεί και το καθεστώς σαν αντίπαλο.

Καλιμένοι πίσω από αυτή την περιγραφή "δημοκράτες" πάσης φύσεως, σοσιαλιστές της Ευρώπης και της Ελλάδας, κομμουνιστικά κόμματα, ΕΣΣΔ και Τουντέχ περιμένουν ένα γύρισμα το ξεπάστρωμα και της τελευταίας αντίστασης ενάντια στο καθεστώς. Για το Τουντέχ και την ΕΣΣΔ είναι η ποθητή λύση. Σε συντεύξη του ο Ρατζαβί (ηγέτης των Μουτζαχεντίν που βρίσκεται αυτοεξόριστος στο Παρίσι) ανέφερε ότι πολλά από τα στελέχη της δικής του αλλά και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων έχουν παραδοθεί στους φρουρούς της επανάστασης από το Τουντέχ.

Οι Ευρωπαίοι, μολοντί θα ήθελαν μία εκσυγχρονιστική αλλαγή του καθεστώτος, παρόλα αυτά τους ανησυχεί η δύναμη των Μουτζαχεντίν και οι λαϊκές εξέγερσεις των αντιστασιακών συγκροτήσεων. Γιαυτό δεν διαμαρτύρονται καθόλου για τα στοιχεία "δημοκρατικά δικαιώματα" που έχουν εγκλωβιστεί κυριολεκτικά στο Ιράν.

Οι ανωρδωτες του κρατους

Το ερώτημα που μπαίνει είναι πως έφτασε η κατάσταση μέχρι εδώ. Πως η εξέγερση που έριξε το Σάχη κατέληξε σε ένα καθεστώς το ίδιο καταπιεστικό, το ίδιο τρομοκρατικό το ίδιο χάνουσο όπως το προηγούμενο.

Από την αρχή το κίνημα που συγκρούστηκε με το καθεστώς του Σάχη δεν ήταν ενιαίο. Δεν είχε ούτε ξεκάθαρη κατεύθυνση ούτε και αποκλιτική ταξική σύνθεση δηλαδή εργατικό ή αγροτικό ή μόνο αστικό. Τουναντίον περιλάμβανε μέσα του μία προορισμένη συμμαχία τάξεων και στραμάτων με στόχο το κομμουνιστικό σαχικόν δικτατορίας. Αντίστοιχη ήταν και η σύνθεση των οργανώσεων που λειτουργούσαν μέσα σ' αυτό: Από τα αστικά κόμματα (το Εθνικό Μέτωπο, το Απελευθερωτικό κίνημα του Ιράν) μέχρι τις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις, Φενταγίν, Μουτζαχεντίν και άλλες. Μέσα σ' αυτή την συμμαχία περιλαμβάνονταν και οι κληρικοί Ισλαμιστές, που μολοντί ποτέ δεν είχαν φτιάξει κόμμα, έντα τις χρησιμοποιώντας την έκκλησιαστική δύναμη (τζαμιά-μουλάδες), διέ-

θεύγτην πλατύτερη οργανωτική δύναμη μέσα σ' αυτό το κίνημα. Η μόνη επόμενη συγκρίσιμη κατάσταση ήταν οι οργανώσεις των Φενταγίν και των Μουτζαχεντίν με στρατιωτική και πολιτική οργάνωση αρκετά μεγάλη.

Με το πέσιμο της δικτατορίας ή πλατιά αντιστασιακή συμμαχία διαλύεται και χωρίζεται βασικά σε δύο στρατόπεδα. Από την μία βρίσκονται αυτοί που υποστηρίζουν και παλεύουν για μία αντιιμπεριαλιστική προοπτική του κινήματος. Σ' αυτή περιλαμβάνονται (με διαφορές και συγχύσεις) οι πολιτικές οργανώσεις των Φενταγίν των Μουτζαχεντίν και διάφορα αγωνιστικά εργατικά κομμάτια (πχ εργάτες πετρελαίου) και κινήματα που αρχίζουν να ξεσηκώνουν (το αυτονομιστικό κίνημα των Κούρδων, το κίνημα των Γυναικών, των νέων).

Από την άλλη μεριά βρίσκονται τα αστικά κόμματα και οι Αγγιατολάδες που υποστηρίζουν ένα ιμπεριαλιστικό εκσυγχρονισμό που δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί με τη δικτατορία του Σάχη. Το πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση ήταν η προσπάθειά τους να ξαναστήσουν καινά σταθεροποιήσουν τον κρατικό μηχανισμό που είχε διαλυθεί από την κρίση που είχε ανοίξει. Μέσα σ' αυτό το μπλόκ από την αρχή υπήρχαν δύο τάξεις, αυτοί των Ισλαμιστών κληρικών (Αγγιατολάδες, μουλάδες κλπ) και η τάξη των Λαϊκών (1) κομμουνιστών με το αν ήταν Ισλαμιστές ή όχι.

Στην πρώτη περίοδο μετά την πτώση του Σάχη τυπικά στην κυβέρνηση βρίσκεται η συμμαχία αστών και κληρικών ενώ στους δρόμους βρίσκεται καθημερινά το ίδιο το κίνημα. Οι εργάτες καταλαμβάνουν

τά εργοστάσια οι άνεργοι και άστεγοι τα δημόσια κτίρια οι γυναίκες πετάνε τα τσαντόρ και άπαιτούνε τέρμα στην καταπίεση, οι Κούρδοι δημιουργούν απελευθερωμένες ζώνες.

Αυτή την συνεχή εξέγερση προσπάθησε η κυβέρνηση και το επαναστατικό συμβούλιο (2) να την σταματήσει με την άνοικτη καταπίεση. Αρχισαν οι διώξεις των οργανώσεων, τους κλείνουν τις εφημερίδες και τα γραφεία τους και μετά από σήμερες δίκες στέλνουν τα στελέχη τους στην φυλακή.

Σ' αυτό το κτύπημα έρχεται να προστεθεί η αμφιβολία και η σύγχυση των ίδιων των οργανώσεων για το πως έπρεπε να αντιμετωπίσουν την κυβέρνηση και ειδικότερα το κομμάτι των κληρικών. Παλιαντεύονταν ανάμεσα στην αντιιμπεριαλιστική και την αντιιμπεριαλιστική προοπτική της επανάστασης. Και όταν απομόνωναν την πρώτη από την δεύτερη, μιλούσαν για πλατιά αντιιμπεριαλιστική συμμαχία που περιλαμβάνονταν μέσα και ο Χομεϊνί. Έτσι οι Φενταγίν διασπάστηκαν πάνω σ' αυτό (πλειοψηφία-μειοψηφία) ενώ οι Μουτζαχεντίν έβλεπαν την αντιιμπεριαλιστική συμμαχία μέσα από τον Ισλαμισμό.

Από μία στιγμή και πέρα η καταπίεση, η ταλάντευση και η ιδεολογική τρομοκρατία των μουλάδων λειτούργησαν όλα μαζί για να βγάλουν το κίνημα από τους δρόμους και να μπουρδέψουν έτσι ανενόχλητοι να στήσουν το κράτος που ήθελαν. Εκεί πάνω ήταν που άρχισαν και οι άνοικτες διαφωνίες μέσα στην ίδια την συμμαχία. Μέχρι τότε υπήρχε ο καταμερισμός καθηκόντων όπου το αστικό λαϊκό κομμάτι είχε την κυβέρνηση ενώ οι κληρικοί περιορίζονταν σε εποπτικά καθήκοντα μέσα από το επαναστατικό συμβούλιο.

Αυτός δικός ο καταμερισμός άρχισε σιγά σιγά να ανατρέπεται με την προσπάθεια των κληρικών να έχουν μία πιο μεγάλη συμμετοχή στην κυβέρνηση. Προς αυτή την κατεύθυνση βοήθησαν δυο κυρίως γεγονότα. Το ένα ήταν η ύποθεση των Αμερικανών ομήρων και το δεύτερο ο Ιρανο-ираνικός πόλεμος.

Με το πρώτο ήρθε η πρώτη άνοικτη ρήξη και οι κληρικοί πήραν την κυβέρνηση από τα χέρια των αστών λαϊκών (παραίτηση κυβέρνησης Μπα-

ζαριάν). Με το δεύτερο ολοκληρώθηκε αυτή η ρήξη και συγκέντρωσαν στα χέρια τους και τις τελευταίες "εξουσιαστικές" εξουσίες που είχαν παραχωρήσει. (Όπως την προεδρία ήταν αρκετά αποδυναμωμένη σύμφωνη με το καινούργιο σύνταγμα.)

... και οι Διαμαχες τους

Οι διαφορές των δύο τάξεων υπήρχαν από την αρχή και άφορου τόσο την οικονομική πολιτική που έπρεπε να προωθηθεί όσο και την ρητή του κράτους μετά την πτώση Σάχη. Οι μη κληρικοί πολιτικοί κόμματα (Εθνικό Μέτωπο, Μπαζαρι Μπανί Σάντρ, Γκοντμπζαντεχ) υποστήριξαν μία οικονομική πολιτική ενσωμάτωσης στην παγκόσμια αγορά και στις ήδη διαμορφωμένες άπαιτήσεις της. Δηλαδή πετρελαϊκή πολιτική σε συνεργασία με τις ανάγκες Ευρώπης, χρησιμοποίηση των πετρελαίων για επενδύσεις στην Ευρώπη και στο Ιράν, συνεργασία με τις τράπεζες που ήδη διαχειρίζονταν τις περσικές καταθέσεις.

Αντίθετα οι κληρικοί γύρω από το Χομεϊνί υποστήριξαν μία οικονομική πολιτική αμόρφωσης και άπαιτούσε διεθνή άπαιτηση και στήριξη στις εσωτερικές οικονομικές δυνατότητες του Ιράν (άνεμβαση τιμή πετρελαίου, τράγια των καταθέσεων από τις τράπεζες και μετατροπή ενός μέρους των δολαρίων σε άλλα νομίσματα, και λα μέτρα μεγαλύτερου ελέγχου των Ιρανοικού κράτους πάνω στην διμερή των πετροδολαρίων.) Δεν ετρυχαίτο ότι οι μη κληρικοί πολιτικοί είναι αυτοί που είχαν τους καλύτερους δεσμούς (ή τουλάχιστον έγκραζαν περισσότερο) με τους ιμπεριαλιστές της Περσίας, των οποίων τα συμφέροντα είναι δεμένα με ενσωμάτωση στην διεθνή αγορά. Όμως αυτό έδινα όριμένα στήριξη στην δική τους στήση από την λη μεριά οι Αγγιατολάδες είχαν άπαιτού με το μέρος τους στο θέμα μορφή που θα έπαιρνε η πολιτική εξουσία, χάρη στον καιρίο ρόλο μουλάδων για τον έλεγχο των μέσων στην συμμαχία που ανέτρεψαν Σάχη.

Η πρώτη τάση υποστήριξη μία μορφή κρατικής Ιεραρχίας, δομής σαν αυτές που υπάρχουν στην υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές χώρες. Χομεϊνικοί αντίθετα ήθελαν μία μη από την μία να εξασφαλίσει την κινητικότητα των μαζών (απαιτήτο σε μία πολιτική ατζάρια και από την άλλη να είναι άπαι αυτονομισμένη και δυναμική άπαι επιβάλει την πολιτική του κέν εξουσίας. Έτσι από την μία και ενίσχυσε την δύναμη των μαζών που εξασφάλιζαν το πρώτο ταυτόχρονα δημιουργήσε τους φρουρούς επανάστασης, τα επαναστατικά δικαστήρια και το Ισλαμικό ρεβιολυσιονικό κόμμα που εξασφάλιζε δεύτερο.

Αυτές οι δυο τάξεις δεν νίκησαν από την αρχή σαν άπαιτικές αλλά προσπάθησαν να βρουν μία ισορροπία που άπαιτε έπαιλε προς την μία και άπαιτε προς την άλλη μεριά. Παράλληλα η οικονομική κατάσταση άπαιλε να χειροτερεύει τά έπαιλε από το πετρέλαιο είχε πέσει πάρα πολύ, πολλά εργοστάσια δεν δούλευαν από έλλειψη άντάρων, το κίνημα των νέων είχε φωνηώσει, οι πιέσεις πάνω στην κυβέρνηση να κάνει κάτι είχαν ταθεί.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση συνεκία έπαι.



Η ημερία των Μπακονάε, τῶν εργαζομένων των λίγων ημερών

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ (Συγχexια απο σελ. 9)

ρθε τό θέμα τών αμερικανών δήμων
"Η κυβέρνηση Μπαζαρκάν πιστεύει
πως θα έπρεπε να επιστρέψουν αμέ-
σως τούς δήμους. Οί γύρω από τόν
Χομεϊνί έβλεπαν τήν εύκαιρία να
διαπραγματεύτουτν τούς δήμους με
οικονομικά ανταλλάγματα (καταθέ-
σεις του Σάχη σε αμερικανικές τρά-
πεζες, χρέη του Ιράν σε τράπεζες
και έπιχειρήσεις, τιμή του πετρε-
λαιου στην διεθνή αγορά). Πάνω σ'
αυτή τήν τακτική ήρθε ή σύγκρουση
με τόν Μπαζαρκάν και ή κυβέρνηση
παρατήθηκε.

Αυτό άφησε τήν πολιτική πρω-
τοβουλία στα χέρια τών Ισλαμιστών
κληρικών. Από κεί και πέρα προσπά-
θησαν να ενισχύσουν τήν θέση τους
άποκτώντας τήν απόλυτη πλειοψηφία
μέσα στην Βουλή, φτιάχνοντας δική
τους κυβέρνηση και καθορίζοντας οι
ίδιοι τί θα άπόμνε για τούς υπό-
λοιπους. Η προεδρία του Μπανί Σά-
τρ ήταν άλλος ένας προσωρινός συμ-
βιβασμός με τούς μή κληρικούς και
τό παζάρι που δέν κράτησε ήμως για
πολύ.

Αφορμή για τήν τελική σύγκ-
ρουση έδωσε ο Ιρανοϊρακινός πόλε-
μος: Η οικονομική κατάσταση έφτα-
σε στο άπρωχώρητο, τό παζάρι άρχι-
σε να διαμαρτύρεται οί άνεργοι ξα-
νάβγαλναν στους δρόμους. Αμέσως
δημιουργήθηκε θέμα στρατού. Μέχρι
τότε ο Μπανί Σάντρ ήταν ο άρχηγός
τών ένόπλων δυνάμεων και έτσι μπο-
ρούσε και είχε άμεσα έλεγχο στις
πολεμικές έπιχειρήσεις. Αυτό θεωρή-
θηκε αρκετά επικίνδυνο από τήν κυ-
βέρνηση Ρατζάι και έθεσε θέμα έπι-
στοσύνης. Μ' αυτό τό τρόπο πήρανε ά-
πό τόν Μπανί Σάντρ και τήν τελευ-
ταία δυνατότητα να επιρεάσει τήν
κατάσταση.

Μετά τό διώξιμο του Μπανί
Σάντρ ή έξουσία περνάει στα χέρια
του Ισλαμικού Ρεπουμπλικανικού Κά-
ματος και στους Άγιατολάδες. Από
τότε ή έκταση της καταπίεσης παί-
ρνει άλλες διαστάσεις: Τά Ισλαμι-
κά δικαστήρια δικάζουν και καταδι-
κάζουν κατά δεκάδες και οί φρου-
ροί της επανάστασης εκτελούν. Είναι
ο μόνος τρόπος για να κρατήσουν
τήν έξουσία οί Άγιατολάδες.



ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΗΤΤΕΣ

Τώρα πιά στην Περσία άρχίζει
να διαμορφώνεται μία καινούργια κα-
τάσταση που χαρακτηρίζεται από κα-
θημερινές ένοπλες συγκρούσεις και
δολοφονίες στελεχών της κυβέρνησης
και του ρεπουμπλικανικού κόμματος,
άπό διαδηλώσεις-άστραπή στις διά-
φορες πόλεις και άπό μία προσπά-
θεια να συγκροτηθεί ένα μέτωπο άνε-
τίστασης άπό κόμματα και οργανώ-
σεις ενάντια στο καθεστώς (άποκλι-
ονται οί φιλοσααχηκοί).

Η τριτοδιάστατη αυτή τακ-
τική άποβλέπει, σύμφωνα με δηλώ-
σεις τών Μουζαχεντίν, στην άποδυνα-
μωση του Ιερατίου (δολοφονίες στε-
λεχών του), στην εκδήλωση της λαϊ-
κής αντίστασης (οί ξαφνικές και
πολλές διαδηλώσεις) και στην προ-
ετοιμασία μιας διάδοχης κατάστασης
με τήν συγκρότηση του Έθνικού Συ-
μβούλιου αντίστασης.

Με τό έθνικό συμβούλιο οί
Μουτζαχεντίν και ο Μπανί Σάντρ
προσπαθούν να ξανακολήσουν τήν συ-
μαχία που συγκρούστηκε με τό καθε-
στώς του Σάχη αλλά που διαλύθηκε
άμέσως μετά. Και σ' αυτό έχουν ν' ά-
ντιμετωπίσουν πολλές δυσκολίες. Α-
πό τήν μία σκοντάφτει στην έπιρροή
τών κληρικών που είναι άκόμα μεγά-
λη. Από τήν άλλη υπάρχει άκόμα να-
πή ή εμπειρία μέσα στην εργατική
τάξη και τά άλλα κινήματα άπό οί-
λους αυτούς τούς συμμάχους. Οί Κομ-
ραδοί ποτέ δέν θα ξεχάσουν οτι όπλέ-
ρισκος στρατός μπήκε στις πόλεις
τους με διαταγή του Μπανί Σάντρ.

Η αντίσταση στην αίματηρή
καταστολή του Χομεϊνί δέν θα πρέ-
πει και αυτή τήν φορά να καταλήξει
σε ήττα.

(1) Λαϊκός έδω χρησιμοποιείται με
τήν έννοια του μή κληρικού.

(2) Στο Έπαναστατικό Συμβούλιο έ-
κπροσωπούταν όλες οί τάσεις της
Συμμαχίας που είχε πάρει τήν έξου-
σία

Σεπτέμβρης '80 - Σεπτέμβρης '81 ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ



Έκατοντάδες χιλιάδες
συλλήψεις



Πάνω άπό 150.000
πολιτικοί κρατούμενοι



Πάνω άπό 2000 δολοφονημένοι στις «έπιχει-
ρήσεις»
10 άπαγχονισμοί



200 άτομα νεκροί
άπό βασανιστήρια

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙ- ΣΤΕΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 17/9/81 6 μ.μ.

ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Έπιτροπή συμπάραστας στην τουρκική αντίσταση

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στις 12 Σεπτέμβρη εκλεισε ένας
χρόνος άπό τό πραξικόπημα στη Του-
ρκία.

Σ' αυτό τό διάστημα ή Χούντα έ-
χει καταφέρει να προχωρήσει στο βα-
σικό στόχο τών Τούρκων καπιταλισ-
τών: Με τήν πιό άγρια τρομοκρατία
έχει να καταφέρει να φιμώσει τό έ-
ργατικό και λαϊκό κίνημα. Με τίς χι-
λιάδες συλλήψεις και καταδικές ά-
γωνιστών, με τίς εκτελέσεις και τίς
δολοφονίες, με τά βασανιστήρια και
τίς 2ξαναβιβάσεις, με τή διάλυση οί-
λων τών συνδικαλιστικών οργανώσεων
με τόν έλεγχο τών πόλεων και τών
εργοστασίων κάτω άπό στρατιωτική
"περιφρούρηση".

Μέσα σ' αυτές τίς συνθήκες ή δρά-
ση τών επαναστατών έχει περιορι-
στεί σε άπομονωμένες και άποσπασμα-
τικές ενέργειες που πληρώνονται συ-
νήθως πολύ ακριβά (με νέες συλλή-
ψεις και δολοφονίες) ή σε μία "ύ-
πόγεια" δουλειά άνασύνταξης και ύ-
ποδομής για τό ξεκίνημα του ένοπ-
λου άγώνα για τήν άνατροπή της χού-
ντας.

Σε μία τέτοια κατεύθυνση οί με-
γαλύτερες άπό τίς οργανώσεις της
Έπαναστατικής Άριστερας κινούν-
ται αυτή τή στιγμή, προσπαθώντας να
ξεπεράσουν τίς διαφορές τους (που
στο παρελθόν τίς δόδησαν άκόμα
και σε ένοπλες συγκρούσεις) και να
ξεκινήσουν μια κοινή δράση. Στόχος
αυτής της ενότητας είναι συγκρότη-
ση ενός μετώπου άπό τίς πιό σημα-
τικές Τούρκικες και Κούρδικές έπα-
ναστατικές οργανώσεις, που να μπο-
ρέσει να προετοιμάσει μια πιό σο-
βαρή άπάντηση στους στρατηγούς άπ'
αυτή που δίνουν σήμερα ή κάθε μια
ξεχωριστά. Όμως για τήν ώρα ή θέ-
ση τών Τούρκων επαναστατών είναι
δύσκολη. Στις πόλεις δέν μπορεί να
στηριχτεί στοιχειώδης υπεράσισή
τους, ενώ για όσους έχουν καταφύ-
γει στα βουνά υπάρχει άκόμα και ή
δυσκολία της επιβίωσης (διαίτηρατώ-
ρα που πλησιάζει ο χειμώνας).

Αυτές οί δυσκολίες βάζουν κά-
ποια ιδιαίτερα καθήκοντα στο κίνη-
μα συμπάραστας στον άγώνα του Έθ-
ρκου λαού που έχει ξεκινήσει
στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώ-
ρες. Κέντρο της συμπάραστας εί-
ναι ή Γερμανία με τά 2 έκατομύρια
Τούρκους εργάτες. Στην Γερμανία ή
συμπάραστας οργανώνεται σε δυό έ-
πίπεδα: Σε ένωτικές έπιτροπές τών
Τούρκων επαναστατών που προσπαθού-
ν άναπτύξουν δράση μέσα στους Τού-

ρκους μετανάστες, να καταγγέλλουν
σ' όλη τήν Ευρώπη τή Χούντα του Έ-
βρέν και παράλληλα να συγκεντρώ-
νουν και να διοχετεύουν στην Του-
ρκία βοήθεια σε χρήματα, υλικά, φάρ-
μακα, ρούχα κλπ. Παράλληλα έχει άνα-
πτυχθεί ή "Έναλλαχτική βοήθεια
στην Τουρκία" έπιτροπή προοδευτι-
κών προσωπικοτήτων, συνδικαλιστών,
οργανώσεων του ευρωπαϊκού εργατι-
κού κινήματος που προσπαθούν να
μπούκοτάρουν κάθε βοήθεια της Εύρ-
ωπαϊκών κυβερνήσεων στο τουρκικό
κράτος και να άναπτύξουν τήν άλλη
λεγγύη και τήν πραγματική βοήθεια
στη τουρκική αντίσταση. Στην κατεύ-
θυνση της οικοδόμησης σ' όλη τήν Εύ-
ρώπη της "Έναλλαχτικής βοήθειας"
προετοιμάζεται διεθνής συνάντηση
στη Γερμανία τούς έπόμενους μήνες.

Στην Ελλάδα ή άνάπτυξη της συ-
μπάραστας στην τουρκική αντίστα-
ση μπαίνει πιεστικά άπό πολλές πλευ-
ρές. Από τή μία αυτή ή συμπάρασ-
ση μπορεί να είναι ή καλύτερη άπά-
ντηση του κινήματος στη σωβινιστι-
κή προπαγάνδα της κυβέρνησης αλλά
και τών κομμάτων της αντιπολίτευ-
σης. Από τήν άλλη γιατί στην Έλ-
λάδα καταφεύγουν οί Τούρκοι άγωνι-
στές που περνάνε τά σύννορα. Έτσι
μετά τό σταμάτημα, κάτω άπό τή πί-
ση της κοινής γνώμης τών "έπιστρο-
φών" τών φυγάδων στους φονιάδες
του Έβρέν, σήμερα ή κυβέρνηση δέ-
χεται μέν τούς Τούρκους άγωνιστές
άλλά σ' ένα "ιδιόμορφο" καθεστώς που
ουσιαστικά είναι περιορισμός σε
στρατόπεδο στο Λαύριο. Αυτό τό γεγο-
νός βάζει τά προβλήματα της κάλυ-
ψης τών Τούρκων συντρόφων όταν πρ-
οερχονται, της διεκδίκησης για τούς
αυτούς όλων τών δικαιωμάτων και έ-
λευθερίας, της υλικής βοήθειας για
κάποιο διάστημα.

Πρός αυτή τήν κατεύθυνση πολύ
λίγα πράγματα έχουν γίνει ως τάτω-
ρα. Ουσιαστικά έχει κινήσει μόνο ή
"Έπιτροπή Συμπάραστας στην Του-
ρκική Άντίσταση" που έχει οργανώ-
σει κάποιες προπαγανδιστικές καμ-
πάνιες και τίς διαδηλώσεις για τό
πολιτικό άσυλο και τήν επέτειο τού
πραξικόπηματος. Όμως οί άνάγκες
συμπάραστας είναι πολύ πιό μεγά-
λες άπό τή δράση που έχει άναπτυ-
χθεί. Και μπορούν να καλυφθούν μό-
νο άν ή "Έπιτροπή" πλασιωθεί κι
άπό άλλους άγωνιστές και ιδιαίτε-
ρα άν οί οργανώσεις της Έπαναστα-
τικής Άριστερας δώσουν μεγαλύτερο
βάρος στη συμμετοχή τους σ' αυ-
τήν.

ΠΟΛΩΝΙΑ:

"ΟΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ."

Αυτές τις μέρες η Πολωνέζικη επανάσταση μπαίνει στο δεύτερο χρόνο της. Η πρώτη επέτειος της εξέγερσης των εργατών της Βαλτικής σηματοδότηκε από την επιτάχυνση των εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων με ταυτόχρονο του κόμματος και της Αλληλεγγύης, και όχι από το δέος μπροστά στα Ρώσικα τάνκς, όπως υπολόγιζαν οι προγραμματιστές των μεγάλων γυμνασίων "Δύση 81" στα Ρωσοπολωνικά σύνορα δίπλα στο Γκντανσκ.

Στο δεύτερο "Πολωνικό καλοκαίρι" οι εργάτες εξακολούθησαν να είναι στο προσκήνιο. Από τις λίμνες του Όλτσιν ως τα όρυχεία του Κατοβίτσε, από τα ναυπηγεία του Γκντανσκ και του Στετίνου ως τις χαλυβουργίες της Νόβα Χούτα και της Βαρσοβίας η εργατική τάξη βρισκείται σε συνεχή κίνηση. Με τις πανεθνικές κινητοποιήσεις του Ιούλη, με τις απεργίες του Αυγούστου οι εργάτες παντού και σε πρώτη ευκαιρία απεργούν ή καταλαμβάνουν, απολύουν διευθυντές ή τυπώνουν τις εφημερίδες τους ελεύθερα, συζητούν και αποφασίζουν για τα συμβούλια αυτοδιαχείρισης ή κάνουν "πειραματικά" δημοψηφίσματα για το αν τους άρεσει ο διευθυντής ή όχι (Χαλυβουργεία Κατοβίτσε). Αυτή ακριβώς την μαχητικότητα και την ζωντάνια είναι που δεν μπορεί ως τώρα να κάμψει κανένας ελιγμοστόχο κόμματος, με έκφοβους ή με ταξίματα, με εκλήσεις ή με επιδείξεις δύναμης, κανένας συντηρητισμός της ηγεσίας της Αλληλεγγύης. Αντίθετα αυτή η διάθεση της εργατικής τάξης είναι που μετατρέπεται και σε απ-

ράβατο πλαίσιο των ελιγμών της κυβέρνησης, και σε πίεση πάνω στην ηγεσία της Αλληλεγγύης για συνολικό πολιτικό προχώρημα του συνδικάτου.

Μετά το ένατο συνέδριο του, το ΚΚ, έχοντας ρυθμίσει τα εσωτερικά του, έχοντας ανασυγκροτήσει ένα "μάχιμο" κομματικό και κρατικό μηχανισμό, αισθάνθηκε δυνατό για να δοκιμάσει τις αντιδράσεις των εργατών και της Αλληλεγγύης. Με αλλαγές στον τύπο και στα μέσα ενημέρωσης, με "σκληρή" γραμμή στους διευθυντές και στις εισαγγελίες προσπάθησε να αναπτύξει πίεση στο συνδικάτο. Η απάντηση ήταν άμεση. Οι τυπογράφοι κήρυξαν απεργία και αρνήθηκαν να τυπώσουν την εφημερίδα του κόμματος. Στο Κατοβίτσε οι απόπειρες διώξεων εργατών απαντήθηκαν με την προετοιμασία γενικών κινητοποιήσεων. Το συνδικάτο απάντησε μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου. Η κυβέρνηση ξαναγύρισε στην τακτική της διαπραγμάτευσης και της "άποφυγής" της ρήξης.

Στην ίδια την ηγεσία της Αλληλεγγύης οι πιέσεις από τ'αριστερά και τα δεξιά οδήγησαν στην νέα τακτική, που διαφένεται μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου, και που αποτρέπει μια συνολική μετατόπιση του συνδικάτου προς τ'αριστερά. Οι "μεμονωμένες" απεργίες και κινητοποιήσεις αποδείχτηκαν πως δεν ήταν συγκυριακά αλλά μόνιμο φαινόμενο. Οι ανυπότακτοι στην κεντρική γραμμή, "έξτρεμιστές" περιφεριακά συνδικαλιστές και τοπικοί ηγέτες των εργατών, που περικύκλωναν από πέρυσι την Έθνικη Συντονιστική Έ-

πιτροπή, δεν κάμφθηκαν ούτε από τις αποφάσεις της ΚΚΡ ούτε από τις δερομεταφερόμενες αντιπροσωπείες με τη συμμετοχή του Βαλέσα του Καρόν και άλλους. Αντίθετα οι πρωτοβουλίες τους πολλαπλασιάστηκαν, και στο μέτρο που η κεντρική ηγεσία έμενε στάσιμη, η έπιρσή τους μέσα στο συνδικάτο γινόταν πιο σημαντική. Όταν αυτή η πίεση συνδιδόθηκε με την πίεση από τα δεξιά, από την επιθετική πολιτική του κόμματος, η ηγεσία της Αλληλεγγύης δεν μπορούσε να μένει στην τακτική της "πίστωσης χρόνου" λόγω της κατάστασης της χώρας που δεν άντεχει άλλη δξυση. Στο συνέδριο της Αλληλεγγύης, εκτός από τα ζητήματα δημοκρατίας, η έννοια της απεργίας της τάξης του ΚΟΡ με τον κύκλο του Βαλέσα πρόβαλαν μια νέα γραμμή πιο προχωρημένη από την στάση της ΚΚΡ από την νομιμοποίηση μέχρι την κρίση του Μπυτκόζ. Η διακήρυξη του ρόλου της Αλληλεγγύης σαν "κοινωνικό κίνημα", η άμεση

ση στους προλητάριους των ανατολικών χωρών, και κύρια οι αποφάσεις για την εργατική αυτοδιαχείριση, την κατάργηση της "νομενκλατούρας" και η διεκδίκηση ελεύθερων εκλογών, είναι μια πολύ πιο τολμηρή πολιτική που απαιτεί πια άνοικτά τέτοιες "φέτες" εξουσίας, ώστε αντικειμενικά να τίθεται συνολικά ζήτημα εξουσίας. Η "αυτοπεριορισμένη" επανάσταση του Αυγούστου 80 ένα χρόνο μετά αρχίζει να αίρει τους αυτοπεριορισμούς.

Ποιός ή τί μπορεί να κάνει τους πολωνούς εργάτες που ξεκίνησαν από το Ποζνάν το 56 από το Γκντανσκ και το Στετίνο το 70 το 76 και το 80, που σήμερα έχουν καταλάβει την δυναμική τους, να γυρίσουν στην δουλειά και στην ύπταγή;

Οι Πολωνοί κρατικοκαπιταλιστές και οι Ρώσοι προστάτες τους ψάχνουν για την απάντηση με δλο και μεγαλύτερη άγνωση.



ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΕΚΚ

"Ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, ίσια μπροστά μας". Μ' αυτό το σύνθημα του Κάνια έκλεισε το 9ο συνέδριο του Ένιαίου Εργατικού Κόμματος της Πολωνίας. Ένα συνέδριο που σαν χαρακτηριστικό είχε το ότι ανανέωσε την ηγετική ομάδα μεσαστό κόμμα ενώ απέφυγε να δώσει σαφή κατεύθυνση για οποιοδήποτε πρόβλημα. Από τους διακόσιους εκλεγμένους στην νέα ΚΕ μόνο 14 άνη καν στην προηγούμενη. Ο Κάνια ζήτησε και πήρε "δικιά του" ΚΕ και Π, μη επιτρέποντας ούτε την εξόντωση ούτε την επικράτηση καμιάς από τις πτέρυγες του κόμματος. Τα νέα αυτά στελέχη αναδείχτηκαν στην εξουσία με βασικό κριτήριο το ότι δεν ήταν φθαρμένα από την προηγούμενη κομματική και κρατική τους προϊστορία και έτσι θα μπορούσαν να στηρίξουν μια καινούργια επιθετική τακτική απέναντι στην Αλληλεγγύη. Και αυτή η νέα τακτική μπήκε μπρο-

στά άμεσα μετά το τέλος του συνεδρίου: Από το ραδιόφωνο την τηλεόραση και τον τύπο ξεκίνησε μια καμπάνια "σκληρής γλώσσας" ενάντια στην Αλληλεγγύη. Στις 25 Αυγούστου η εφημερίδα του στρατού επανέλαβε τις "παλαιού τύπου" επιθέσεις στην Αλληλεγγύη με κύριο άρθρο που ισχυριζόταν ότι "η Αλληλεγγύη έχει σαν στόχο να εξουδετερώσει τους αντιπάλους της με όλα τα μέσα πάλης ψυχολογικής ή και φυσικής βίας". Κατά την εφημερίδα αυτό το "πρόγραμμα τρομοκρατίας" έχει υπαγορευθεί από "τους καθοδηγητές του ΚΟΡ και της Ένωσης για μια Ανεξάρτητη Πολωνία που έχουν πρόσφατα κατηγορηθεί για έγκλημα εναντίον του κράτους". Ταυτόχρονα για πρώτη φορά μετά τα γεγονότα του Μπυτκόζ ενάντια στις δραστηριότητες της Αλληλεγγύης κινήθηκε ο κατασταλτικός μηχανισμός. Η αστυνομία έκλεισε το τυπογραφείο της χαλυβουργίας του Κατοβίτσε που εκδόθηκε φυλλάδιο της Αλ-

ληλεγγύης με σκίτσα που "προέβαλαν τους συμμάχους της Πολωνίας" και ξεκίνησε διαδικασία δίωξης των υπευθύνων. (Πρόκειται για τα σκίτσα που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της Εργατικής Πρωτοπορίας) Πάλι στο Κατοβίτσε η αστυνομία ξεκίνησε δίωξη 8 υπευθύνων της Αλληλεγγύης στα όρυχεία του Σόσνοβιετς γιατί κατά την διάρκεια μιας τετράωρης στάσης εργασίας στις 7 Αυγούστου "άγνοησαν την διεύθυνση, κατέστρεψαν ένα κόκκινο άστρο σύμβολο της Σοβιετικής Ένωσης και της Πολωνοσοβιετικής φιλίας και εμπόδισαν δια της βίας τους συναδέλφους τους να δουλέψουν". Την ίδια στιγμή οι δυο κατηγορούμενοι αντιεισαγγελείς του Μπυτκόζ

απαλλάχτηκαν από κάθε ευθύνη για το κτύπημα της συγκέντρωσης της Αλληλεγγύης, που ήταν η αφορμή για την γενική κρίση που είχε ξεσπάσει τον Απρίλη. Αυτή η "στροφή δεξιά" που ακολουθείται εννοια από τους πιο φιλελεύθερους μέχρι τους πιο σκληρούς, μέχρι τώρα είχε ένα σοβαρό αποτέλεσμα: Να σταματήσει μέσα στους κύκλους και τα έντυπα της Αλληλεγγύης να γίνεται κάθε διάκριση ανάμεσα σε "σκληρούς" και "άναετικούς" του κόμματος. Χαρακτηριστικό του σε τί βαθμό έχει ξεπεραστεί αυτή η αυταπάτη είναι η παγερή αδιαφορία με την όποια δέχτηκε το συνέδριο της Αλληλεγγύης το μήνυμα του άλλοτε πολύ δημοφιλούς Ρακόφσκυ.